

— Ὁ ἔμπορος ὡς καὶ ὅλοι ἡμεῖς εἶναι πλασμέ-
νος καὶ αὐτὸς ἀπὸ χῶμα, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν
σπανίως τὸ χῶμα αὐτὸ τὸ ἀπολιθόουν εἰς τὴν θά-
λασσαν. Πολλοὶ ἔμποροι ἐκβάλλουν τὰ ματιογιά-
λια των καὶ κλείουν τὰ κατὰστικὰ των τὸ θράδυ
νομίζοντες ὅτι ἐγέλασαν τὸν γείτονα των, καὶ τὸ
πρῶτ' εὐρίσκονται γελασμένοι οἱ ἴδιοι. Οὕτω καὶ ὁ
ἀνταποκριτὴς μας, διορίσας πλοίαρχον τὸν κύριον
Οὐίλντερ, ἐπίστευσε ὅτι ἔκαμε χρυσὴν δουλείαν· ἀλ-
λά δὲν εἰζευρε ὅτι ἐπώλησε τὴν πτωχὴν *Καρολί-
ναν* εἰς τὸν διάβολον.

— Ἀλλὰ μολοντοῦτο, εἶπε καὶ πάλιν ὁ γέρον
ναύτης, τὸ σήκωμά μας σήμερον τὸ πρῶτ' δὲν ἦτον
οὔτε κακὸν οὔτε ἄτακτον.

— Μὲ τοιοῦτον πλοίαρχον αὐτὸ δὲν εἶναι παρά-
δοξόν· καὶ ἐγὼ τὸ ὁμολογῶ ὅτι μὲ πολλὴν ἐπιτη-
δειότητά ἀπεμάκρυνε τὴν *Καρολίναν* ἀπὸ τὸ σωμα-
τεμπορικόν, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ὀλίγον ἔλειψε νὰ
πέσῃ· ἔδειξε μάλιστα περισσοτέραν ἐμπειρίαν ἀπὸ
ὅσῃν ἐπερίμενε τις ἀπὸ τὴν ἡλικίαν του, καὶ ἐγὼ
ὁ ὅποιος ἀσπρῖσα εἰς τὴν θάλασσαν, καλῆτερα δὲν
ἠμποροῦσα νὰ πράξῃ· ἀλλὰ τὸ περιστατικὸν ἐκεῖ-
νο τοῦ γέροντος ἀλιείως, πῶς τὸ θεωρεῖτε, φίλοι
μου; δὲν εὐρίσκετε εἰς αὐτὸ κατὶ τι μυστηριώδες
καὶ ἀκατανόητον;

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ γέρον ναύτης, ὅστις ἤρχιζε
νὰ λησμονῆ τὰς ὑπὲρ τοῦ Οὐίλντερ καλὰς ἰδέας του.
Ἀλλὰ τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἡ φωνὴ τοῦ πλοίαρχου διέ-
κοψε τὸν διάλογον τοῦτον — Αἶ, ἀπὸ τὴν πρῶραν!
τεντώσατε καλῆτερα τὸν μικρὸν θῶρακα.

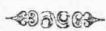
Ἐὰν ἡ φωνὴ αὕτη ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ
ἐξηγριωμένου ὠκεανοῦ περισσύτερον φόβον δὲν ἤθελεν
ἐνσπείρει εἰς τῶν ναυτῶν τὰς καρδίας· ὁ ὑποπλοίαρχ-
ος καὶ οἱ σύντροφοί του παρετηρήθησαν ἐκθαμβοί
ἐπὶ μίαν στιγμὴν καὶ πολλὰ νεύματα τῆς κεφαλῆς
ἀντήλλαξαν, πρὶν ἀναβῶσι πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ
προστάγματος.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΛΕΥΚΗ ΒΩΛΙΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

Α'.

Ὁ ἀναχωρῶν, τῇ ἑσπέρᾳ τῆς 15 Δεκεμβρίου
1793, ἐκ τῆς μικρᾶς πόλεως Κλισσῶνος, ὅπως πο-
ρευθῆ εἰς τὸ χωρίον Σαινκρηπίνου, καὶ σταματήσας
ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ
ὀπίου βέει ὁ ποταμὸς Μοάνης, ἤθελεν ἰδεῖ ἐκ τοῦ
μέρους τῆς κοιλάδος θέαμα παράδοξον.

Κατὰ πρῶτον, εἰς τὸ μέρος ἔνθα ἡ ὄψις αὐτοῦ
Εὐτέρπη τόμ. Η'. φυλλ. 69.

ἤθελε ζητήσει τὸ χωρίον, καθ' ἐντὸς τῶν δένδρων
καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὀρίζοντος ἤδη σκοτισθέντος ὑπὸ
τοῦ λυκόφωτος, θὰ παρετήρει τρεῖς ἢ τέσσαρας στή-
λας καπνοῦ αἰτίνες, μεμονωμέναι πρὸς τὴν βάσιν
των, ἠνοῦντο ὑψούμεναι, ἔταλαντεύοντο στιγμὴν
τινα ὡς στυλινὸς θόλος, καὶ ὑποχωροῦσαι ἀδρα-
νῶς εἰς ὑγρὸν δυτικὸν ἄνεμον, ἐκυλίοντο πρὸς τὴν
διεύθυνσιν ταύτην, συγκεχυμέναι μετὰ τῶν νεφῶν
οὐρανοῦ χθαμαλοῦ καὶ ὀμιχλώδους. Θὰ ἔβλεπε τὴν
βάσιν ταύτην, γενομένην ἐρυθρῶν βραδέως, ὀλόκλη-
ρον τὸν κίπνον παύοντα, καὶ ἐκ τῶν στεγῶν τῶν
οἰκιῶν γλώσσας πυρὸς ὄξειας ἀναπιδώσας εἰς τὴν
θέσιν του μεθ' ὑποκάφου τριγμοῦ, νῦν μὲν στρε-
στρεφομένης σπειροειδῶς, νῦν δὲ καμπτομένης καὶ
ἀνυψουμένης ὡς ἰστός πλοίου. Θὰ τῷ ἐφαί-
νετο ὅτι πάραυτα πάντα τὰ παράθυρα ἠνοίγοντο
ὅπως ἐμέσῳσι πῦρ. Κατὰ καιροῦς δὲ, ἐυθιζομένης
στέγης τινός, θὰ ἤκουε κρότον ὑποκάφον, θὰ διέ-
κρινε φλόγα ζωηροτέραν μεμιγμένην μὲ χιλιάδας
σπινθήρας, καὶ ἐν τῇ αἱματώδει λάμπει τῆς αὐξα-
νομένης πυρκαϊᾶς ὄπλιν ἀπαστράπτοντα καὶ κύ-
κλον στρατιωτῶν ἐκτεινόμενον πόρρωθεν· θὰ ἤκουε
κραυγὰς καὶ γέλωτας, θὰ ἔλεγε μετὰ τρόμου· Ὁ
Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἂν δὲν εἶναι στρατὸς ὅστις
θερμαίνεται καίων τὸ χωρίον!

Τῶνόντι, τάγμα δημοκρατικὸν ἐκ δώδεκα ἢ δεκα-
πέντε ἑκατοντάδων ἀνδρῶν, εὔρε τὸ χωρίον Σαιν-
κρηπίνον ἐγκαταλελειμμένον καὶ τὸ ἐπουρόλησε.

Τὸ γενόμενον δὲν ἦτον ὠμότης, ἀλλὰ τρόπος
πολέμου, σχέδιον ἐκστρατείας ὡς τι ἄλλο· καὶ ἡ
πεῖρα ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο τὸ μόνον γενόμενον καλῶς.

Ἐν τούτοις μία καλύβη μεμονωμένη δὲν ἐκαίετο·
ἐφαίνετο μάλιστα ὅτι κατέβαλον πᾶσαν ἀναγκαίαν
προσοχὴν ἵνα μὴ φθάσῃ μέχρις αὐτῆς τὸ πῦρ. Δύο σκο-
ποὶ ἐφύλαττον εἰς τὴν θύραν καὶ, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν
διαγγελεῖς καὶ ὑπασπισταὶ εἰσῆρχοντο, καὶ ἀκο-
λουθῶς ἐξήρχοντο μεταφέροντες διαταγὰς.

Ὁ δίδων τὰς διαταγὰς ταύτας ἦτο νεανίας ὅστις
ἐφαίνετο ἡλικίας εἰκοσιν ὡς εἰκοσιν καὶ δύο ἐτῶν,
μικρὰ κόμη ξανθὴ, χωρισμένη ἐπὶ τοῦ μετώπου,
ἐπιπτε κυματιζομένη ἑκατέρωθεν τῶν παρεῶν του
τῶν λευκῶν καὶ ἰσχνῶν· ἅπαν τὸ εἶδος του ἔφερε
τὸν τύπον τῆς ὀλεθρίου ἐκείνης μελαγχολίας τῆς
προσκολλομένης ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν μελλόντων
νὰ ἀποθάνωσι νεοί. Ὁ κυανοῦς μανδύας ὁ περιτυ-
λίσσαν αὐτὸν, ἄφινε νὰ ὑποφαίνωνται τὰ σημεῖα
τοῦ βαθμοῦ του, δύο ἐπωμίδα στρατηγοῦ· μόνον
ὅτι αἱ ἐπωμίδες αὐταὶ ἦσαν ἐξ ἔριου, διότι οἱ δη-
μοκράται ἀξιωματικοὶ προσέφερον εἰς τὴν Συνέλευσιν
τὴν πατριωτικὴν προσφορὰν ὅλου τοῦ χρυσοῦ τῶν
ἐνδυμάτων των. Κύπτων ἐπὶ τινοῦ τραπέζης, ἐθεώ-
ρει γεωγραφικὸν χάρτην, καὶ ἐσημεῖον ἐπ' αὐτοῦ,
εἰς τὸ φῶς λύχνον ὅπῃ ἔχάνετο ἐμπροσθεν τῆς
λάμπειως τῆς πυρκαϊᾶς, τὴν ὁδὸν ἣν οἱ στρατιῶται
τοῦ ἐμελλον νὰ ἀκολουθήσωσι. Ἦτον ὁ στρατηγὸς
Μαρῶ, ὅστις, μετὰ τρία ἔτη ἔμελλε νὰ φονευθῆ
εἰς Ἀλτεγκίρχεν.

— Ἀλέξανδρε! εἶπεν ἡμεγεγρόμενος... Ἀλέ-

Ξανδρε! αιώνιε ὑπηλῆς, ἐνυπνιάζουσαι τὸν Ἅγιον Δο-σης καὶ ὁ οἶνος κατέστησαν τὰ ἀποκρίσεις τοῦ μίγρον, καὶ κοιμάσαι τόσο πολύ;

— Τί τρέχει; εἶπεν ἐγειρόμενος ὄρθιος καὶ πα-ρευθὺς ὁ πρὸς ὃν ἀπετείετο καὶ οὐτινος ἢ κεφαλή ἤγγισε σχεδὸν τὴν ὄροφν τῆς καλύβης· τί τρέχει; μήπως ὁ ἔχθρος ἐρχεται καθ' ἡμῶν; . . . Καὶ αἱ λέ-ξεις αὗται ἐλέχθησαν μὲ ἐλαφρὰν προφορὰν ἀμφ' ἄ-θονα ἧτις διετῆρει ἰλαρότητα μάλιστα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπειλῆς.

— Ὄχι, ἀλλὰ διαταγὴ τοῦ γενικοῦ στρατηγοῦ Οὔεστερμάνου ἧτις μᾶς ἦλθε.

Καὶ, ἐφ' ὃ συνάρχων τὸν ἀνεγίνωσκε τὴν δια-ταγὴν ταύτην, διότι ὁ πρὸς τὸν ὅποιον ἀπετάθη ἦτον ὁ συνάρχων, ὁ Μαρσῶ ἐθεώρει μὲ παιδι-κὴν περιέργειαν τὰ μυῶδη σχήματα τοῦ Ἡρακλέους μιγάδου ὃν εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν.

Οὗτος δὲ ἦτο ἀνὴρ εἰκοσιοκταετής, μὲ μαλλία ἐσοστρυχῶδη καὶ βραχέα, ὄψιν μελάγχρεια, μέτωπον ἀσκεπές καὶ ὀδόντας λευκοῦς· ἡ ἰσχύς του ἢ σχε-δὸν ὑπερανθρώπινος ἦτο ἄγνωστὴ εἰς ὅλον τὸν στρα-τὸν, ὅστις τὸν εἶδεν, ἐν ἡμέρᾳ μάχης, σχίζοντα περικεφαλαίαν μέχρι τοῦ στήθους, καὶ ἐν ἡμέρᾳ παρατάξεως, πνίγοντα μεταξύ τῶν κνημῶν του ἀφην-ιασθέντα ἵππον. Καὶ οὗτος δὲν ἔμελλε περισσό-τερον καιρὸν νὰ ζήσῃ· ἀλλ' ἦττον εὐτυχῆς τοῦ Μαρ-σῶ, διότι ὤφειλε νὰ ἀποθάνῃ μακρὰν τοῦ πεδίου τῆς μάχης φαρμακευμένους κατὰ διαταγὴν βασιλείου· τινός. Οὗτος ἦτον ὁ στρατηγὸς Ἀλέξανδρος Δουμάς ὁ πατὴρ μου.

— Τίς σοι ἔφερε τὴν διαταγὴν ταύτην; εἶπε.

— Ὁ ἀντιπροσωπὸς τοῦ λαοῦ Δελμάρ.

— Καλῶς. Καὶ ποῦ ὀφείλουσι νὰ συναθροισθῶ-σιν οἱ πτωχοὶ οὗτοι δαίμονες;

— Εἴς τι δάσος; ὡς μίαν λεύγαν καὶ ἡμίσειαν μακρὰν ἰδὲ ἐπὶ τοῦ χάρτου· εἶναι αὐτό.

— Ναί, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ χάρτου δὲν ὑπάρχουσι οἱ χεῖμαῖροι, τὰ ὄρη, τὰ δένδρα, αἱ μυρταὶ ὄδοι, ἀ-δυσκόλων· τίς ἀναγνωρίζει, ἀκούει καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν . . . Καταχθόνιον χωρίον! . . . Σὺν τούτοις καὶ τὸ ἀκατάπαυστον ψῆχος.

— Ἴδού, εἶπεν ὁ Μαρσῶ ὠθῶν τὴν θύραν διὰ τοῦ ποδῶς καὶ δεικνύων αὐτῷ τὸ χωρίον πυρπολού-μενον, ἐξελεθε, καὶ θέλεις θερμανθῆ. . . Ἔ! τί τρέ-χει ἐκεῖ, συμπολίται;

Αἱ λέξεις αὗται ἀπετάθησαν εἰς στήρως τι στρα-τιωτῶν αἵτινες, ζητούντες τροφὰς, εἶχον ἀνακαλύ-ψει ἐντὸς εἰδούς ῥυπαρὰς κυνηγετικῆς κατοικίας παρακειμένης τῇ καλύβῃ ἐνθα ἦσαν οἱ δύο στρα-τηγοί, χωρικὸν τινα οὕτω μεθυσμένον, ὥστε ἦτο πιθανόν ὅτι δὲν εἶχεν ἀκολουθήσει τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου ὅτε τὸ ἐγκατέλειψαν

Ἄς φαντασθῆ ὁ ἀναγνώστης ἐνοικιαστὴν ἀγρο-κίας, μορφῆς ἡλιθίου, ἔχοντα μέγαν πῖλον, μακρὰν κόμην, καὶ λευκόφαιον φέρεμα· ὃν πρωτότυπον κατ' εἰκόνα ἀνθρώπου, εἶδος θαθμοῦ τινος κατωτέρου τοῦ ζώου· διότι ἦτο προφανές, ὅτι τὸ ἐνοστικὸν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν μάζαν ταύτην. Ὁ Μαρσῶ τῷ ἀπέ-υνέ τινὰς ἐρωτήσεις· τὸ χυδαῖον ὅμως τῆς γλώσ-

ἀκατανόητος. Προὔτιθετο δὲ νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ ὡς παίγιον εἰς τοὺς στρατιώτας, ὅτε ὁ στρατηγὸς Δουμάς διέταξεν ἀποτόμως νὰ κενώσῃ τὴν καλύ-βην καὶ νὰ κλείσωσιν ἐντὸς τὸν δεσμῶτην, τὸν ὅποιον ὄντα εἰσέτι εἰς τὴν θύραν, στρατιώτης τις τὸν ὠθησεν εἰς τὰ ἔνδον, καὶ κλανούμενος, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐκλονίσθη εἰσέτι στιγμὴν τινα ταλαντεύου-μενος ἐπὶ τῶν ἡμιλυγισμένων κνημῶν του· ἀκολουθῶς, βαρέως πίπτων ἐατάδην ἔμεινεν ἀκίνητος. Σκοπὸς τις ἐτάχθη ἔμπροσθεν τῆς θύρας, καὶ δὲν ἔλαβον μάλιστα οὔτε τὸν κόπον νὰ κλείσωσι τὸ παράθυρον.

— Μετὰ μίαν ὥραν θὰ δυνθῶμεν νὰ ἀναχω-ρήσωμεν, εἶπεν ὁ στρατηγὸς Δουμάς εἰς τὸν Μαρ-σῶ· ἔχομεν ὁδηγόν.

— Τίνα;

— Τὸν ἀνθρώπον τοῦτον.

— Ναί, ἂν θέλωμεν νὰ ὀδοιπορήσωμεν αὐρίον, ἔστω. Ὑπάρχει εἰς τὸ ποτόν ὅπερ ἔπιεν ὁ ἀλλό-κοτος οὗτος, ὕπνος εἰκοσιτεσσάρων ὥρων.

— Ὁ Δουμάς ἐμειδίασε. — Ἐλθέ, τῷ εἶπε. Καὶ τὸν ὠδήγησεν ὑπὸ τὸ παράπηγμα ἐνθα ὁ χωρικός ἀνεκαλύφθη. Ἀπλοῦς ζυλότοιχος ἐχώριζεν αὐτὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς καλύβης, ὅστις ἦτον εἰσέτι δισχι-σμένος ἀπὸ βραγδάς αἵτινες ἄφινον νὰ διακρίνηται τὸ συμβαίνον ἐντὸς, καὶ ἐπέτρεπον ἐπομένως νὰ ἀκούωνται καὶ αἱ μικρότεροι λέξεις τῶν δύο στρα-τηγῶν, αἵτινες, στιγμὴν τινα πρότερον, εὗρισκοντο ἐκεῖ. — Ἦδη δὲ, ἐπρόσθεσε χαμηλόφων τὴν φωνὴν παρατήρησον.

Ὁ Μαρσῶ ὑπῆκουσεν, ὑποχωρῶν τῇ ἐπιβρόῃ ἣν εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ ὁ φίλος του, καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ συνήθη τῆς ζωῆς. Ἐδυσκολοῦθη ὀπωσῶν νὰ δια-κρίνῃ τὸν δεσμῶτην, ὅστις, τυχαίως, ἔπεσεν εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν τῆς καλύβης καὶ ἐκατάδην εἰσέτι ἔκειτο ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει ἀκίνητος. Ὁ Μαρσῶ ἔστειλε ἕνα ζητήσῃ τὸν συνάρχοντά του, ἀλλ' εἶχε χαθῆ.

Ὅτε δὲ μετέφερε τὰ βλέμματά του ἐντὸς τῆς καλύβης, τῷ ἐφάνη ὅτι ὁ κάτοικος αὐτῆς εἶχε κά-μει ἐλαφρὸν κίνημα, ἢ κεφαλή του μετετέθη εἰς δεξιούσιν ἧτις τῷ ἐσυγχώρει νὰ βλέπῃ διὰ ῥοπῆς ὀφθαλμοῦ ἄταν τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύβης. Πά-ραυτα ἠνείωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς μέγα χασμώνοντας ὡς ὁ ἐγειρόμενος τοῦ ὕπνου, καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο μόνος.

Μοναδικὴ λάμψις χαρᾶς καὶ νήσειως διέβη ἐπὶ τῆς μορφῆς του.

Ἔκτοτε ἔγνω ὁ Μαρσῶ ὅτι θὰ ἦτο παίγιον τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ἂν οὐδὲρικέστερον βλέμμα δὲν ἐβάπτει τὰ πάντα. Τὸν παρετήρησε λοιπὸν διὰ νέας προσοχῆς· ἡ μορφή του εἶχεν ἐπαναλάβει τὴν πρώτην τῆς ἐκφρασίαν, οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶχον κλει-σθῆ ἐκ νέου, τὰ κινήματά του ὁμοιάζον τὰ τοῦ δευτέρου κοιμημένου· διὰ τίνος δὲ τούτων ἐλάκτι-σε τὴν ἐλαφρὰν τράπεζαν ἐφ' ἧς ἔκειντο ὁ χάρτης καὶ ἡ διαταγὴ τοῦ στρατηγοῦ Οὔεστερμάνου. Ὅλα ἔπεσαν μίγδην· ὁ φρουρὸς ἡμίανοιζε τὴν θύραν, προῦδῶλε τὴν κεφαλὴν κατ' ἐκείνον τὸν κρῆτον,

εἶδε τὸ αἶτιον, καὶ εἶπε γελῶν εἰς τὸν σύντροφόν του. — Εἶναι ὁ συμπολίτης ὅστις ἐνυπνιάζεται.

Ἐν τούτοις οὗτος εἶχεν ἀκούσει τὰς λέξεις ταύτας, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ βλέμμα ἀπειλῆς ἠκολούθησε στιγμὴν τινα τὸν στρατιωτὴν· ἔπειτα, διὰ ταχέως κινήματος, ἤρπασε τὸ χαρτίον, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένη ἡ διαταγὴ καὶ τὸ ἐκρυψεν ἐντός τοῦ στήθους του.

Ὁ Μαρσῶ ἐκράτει τὴν ἀναπνοὴν του· ἡ δεξιὰ του ἐφάνετο κεκολλημένη ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του, ἡ δ' ἀριστερὰ του ὑπεστήριξε μετὰ τοῦ μετώπου του ἅπαν τὸ βάρος τοῦ σώματός του, στηριζομένη κατὰ τοῦ ξυλοτοχίου.

Τὸ ἀντικείμενον τῆς περιεργείας του ἦτο τότε πρὸς τὴν πλευράν· πάραυτα ἐσηθείχεν τοῦ ἀγκῶνος καὶ τοῦ γόνατος, ἐπροχώρησε βραδέως, πάντοτε κεκλιμένος, πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς καλύβης· τὸ διάστημα τὸ εὐρισκόμενον μεταξύ τοῦ κατωφλίου καὶ τῆς θύρας τῷ ἐπέτρεψε νὰ παρατηρήσῃ τὰς κινήμας στίφους στρατιωτῶν οἵτινες ἔσταντο ἔμπροσθεν. Τότε μεθ' ὑπομονῆς καὶ βραδύτητας, ἤρχισε νὰ ἔρπῃ πρὸς τὸ ἡμίανοικτον παράθυρον· ἔπειτα φθάσας εἰς τρεῖς πόδας ἀπ' αὐτοῦ, ἐζήτησεν ἐντός τοῦ στήθους του ὄπλον τι ἐνθα ἦτο κεκρυμμένον, συνέστειλε τὸ σῶμά του, καὶ, δι' ἐνὸς σκιρτήματος, σκιρτήματος· τίγριως, ἐπέταξεν ἔξω τῆς καλύβης. Ὁ Μαρσῶ ἐξέπεμψε κραυγὴν· δὲν ἐπρόφθασεν οὔτε νὰ προΐδῃ, οὔτε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν φυγὴν ταύτην· ἑτέρα κραυγὴ ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἰδικὴν του· καὶ αὕτη ἦτο κραυγὴ κατάρας. Ὁ χωρικός, πίπτων ἔξω τοῦ παραθύρου, εὐρέθη κατὰ πρόσωπον μὲ τὸν στρατηγὸν Δουμᾶν· ἠθέλησε νὰ τὸν κτυπήσῃ διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του, ἀλλ' οὗτος, δρακτομέμενος τῆς χειρὸς του, ἔστρεψε τὴν μάχαιραν κατὰ τοῦ στήθους του, καὶ ἔλειπε μόνον νὰ ὠθήσῃ τὴν μάχαιραν διὰ νὰ αὐτοχειρισθῇ ὁ χωρικός.

— Σοὶ ὑπεσχέθην ἕνα ὄδηγόν, Μαρσῶ· ἰδοὺ εἷς, καὶ νοήμων, ἐλπίζω. — Ἐδυνάμην νὰ σέ πυροβολήσω, εἶπεν εἰς τὸν χωρικόν· μοὶ εἶναι ὅμως ἀναγκαϊότερον νὰ σέ ἀρήσω ζῶντα. Ἦκουσας τὴν συνομιλίαν μας, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν μεταφέρῃς εἰς τοῦ ἀποστειλάντάς σε. — Συμπολίται, — εἶπεν ἀπευθυνόμενος εἰς τοὺς στρατιώτας οὓς ἡ περιέργος αὕτη σκηνὴ συνήθροισεν ἐκεῖ, — δύο εἰς ὑμῶν ἄς λάβωσιν ἕκαστος τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου τούτου καὶ τοποθετηθῶσι μετ' αὐτοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ σώματος· θὰ γίνῃ ὄδηγός μας· ἂν παρατηρήσητε ὅτι σὰς ἀπατᾷ ἂν ἐν βῆμα ἀποπειραθῇ πρὸς φυγὴν, καύσατε τὸν ἐγκέφαλόν του.

Ἀκολούθως τινεὶ διαταγαὶ δοθεῖσαι χαμηλοφώνως συνετάραξαν τὴν διακεκομμένην ταύτην σειρὰν τῶν στρατιωτῶν τὴν ἐπεκτεινομένην περίξ τῶν σποδῶν οἵτινες ὑπῆρξαν ποτὲ χωρίον. Τὰ στίφη ταῦτα ἐπεκτάθησαν, ἕκαστος οὐλαμὸς συνεσπειρώθη τρόπον τινὰ μετὰ τοῦ ἑτέρου. Μελανὴ σειρὰ ἐσχηματίσθη, κατέβη εἰς τὴν μακρὰν καὶ κοίλην ὁδὸν τὴν διαχωρίζουσαν τὸ Σαινκρεπίον ἀπὸ τοῦ Μομφωκοῦ, καὶ

ὄτε μετὰ τινὰς στιγμάς, ἡ σελήνη διέβη μεταξὺ δύο νεφῶν καὶ ἀντανεκλάσθη ἐπὶ τῆς ταινίας ταύτης τῶν λογχῶν αἵτινες εἰσέδουν ἀθρόβως, θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἔβλεπεν ἔρποντα εἰς τὴν σκιάν παμμεγέθη μελανὸν ὄφιν μὲ φολίδας χαλυβδίνους.

B'.

Ἡ νυκτερινὴ ὁδοπορία δι' ἕνα στρατόν, εἶναι πρᾶγμα μελαγχολικώτατον. Ἡ μάχη εἶναι ὥραία εἰς λαμπρὰν ἡμέραν, ὅταν ὁ οὐρανὸς θεωρῇ τὴν συμπλοκὴν, ὅταν οἱ λαοὶ παραταττόμενοι περίξ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ὡς εἰς τὰς βαθμίδας ἀμφοιθεάτρου, χειροκροτοῦσι τοὺς νικητὰς, ὅταν οἱ φρίττοντες ἦχοι τῶν χαλκίνων ὄργάνων δονίζωσι τὰς γενναίας ἦσας τῆς καρδίας· ὅταν ὁ καρπὸς ἀπειρῶν πυροβόλων σὲ καλύπτῃ ὡς διὰ σαβάκου· ὅταν φίλοι καὶ ἐχθροὶ παρευρίσκονται ἵνα σὲ ἴδωσι καλῶς ἀποδύσκοντα. Τοῦτο εἶναι εὐάρεστον! Ἀλλὰ τὴν νύκτα! . . . Νὰ ἀρῆσθε πῶς σὰς· προσβάλλουν καὶ πῶς ὑπερασπιζέσθε, νὰ πίπτητε χωρὶς νὰ βλέπητε τίς σὰς ἐκτύπησε καὶ τίθεν ἡ βολὴ ἀνεχώρησε, νὰ αἰσθάνεσθε ὅτι οἱ ἰστάμενοι ὄρθιοι σὰς πατοῦσι χωρὶς νὰ εἰσεύρωσι τίνες εἰσθε καὶ νὰ θαδίζωσιν ἐφ' ὑμῶν! . . . Ὁ! τότε, δὲν ἴσταται τις ὡς μονομάχος, ἀλλὰ κυλίσεται, συστρέφεται, δάκνει τὴν γῆν, τὴν σπαράττει διὰ τῶν ὀνύχων του· τοῦτο εἶναι τρομερόν.

Ἰδοὺ διατὶ ὁ στρατὸς οὗτος ἐβάδιζεν ἐν μελαγχολίᾳ καὶ σιωπῇ· διότι εἰς αὐτὸν ὅτι, ἀμφοτέρωθεν τῆς ὁδοῦ ἐπεκτείνοντο ὑψηλοὶ φραγμοὶ, πεδία ὀλόκληρα σπάρτων καὶ σχοίνων, καὶ ὅτι εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ ταύτης ὑπῆρχε μάχη, μάχη νυκτερινή.

Ἐβάδιζε πρὸ μιᾶς ὥρας· ἀπὸ κειροῦ εἰς καιρὸν, ὡς τὸ εἶπον, ἀκτὶς τῆς σελήνης διωθεῖτο μεταξὺ δύο νεφῶν καὶ ἄφρινε νὰ φαίνηται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ σώματος τούτου, τὸν χωρικόν ὅστις ἐχρησίμειυσεν ὡς ὄδηγός, τὸ οὗς ἔχοντα προσεκτικόν εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον, καὶ πάντοτε ἐπιτηρούμενον ὑπὸ δύο στρατιωτῶν, οἵτινες ἐβιάδιζον εἰς τὰ πλάγια του· Ἐνίοτε ἠκούετο ἐπὶ τῶν πλευρῶν ψιθυρισμὸς φύλλων· πάραυτα ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος ἴστατο, πολλὰ φωναὶ ἐκραύγαζον· Τίς εἶ; . . . Οὐδὲν ἀπεκρίνετο, καὶ ὁ χωρικός γελῶν ἔλεγε — Εἶναι λαγῶς ὅστις ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς κοίτης του. Ἐνίοτε οἱ δύο στρατιῶται ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον ἔμπροσθεν των καὶ κινούμενον τι ὅπερ δὲν ἐδύνατο νὰ διακρίνωσι καὶ ἔλεγον ἀλλήλοις — Παρατήρησε λοιπόν! . . . καὶ ὁ χωρικός ἀπεκρίνετο — Εἶναι ἡ σκιά σου, θαδίζωμεν. Πάραυτα, εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, εἶδον ἐγειρομένους ἔμπροσθεν των δύο ἀνθρώπους· ἠθέλησαν νὰ φωνάξωσι· ὁ εἰς τῶν στρατιωτῶν ἔπεσε χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ προφέρῃ λέξιν· ὁ δ' ἕτερος ἐκλονίσθη δευτερόλεπτον, καὶ δὲν ἐπρόφθασε νὰ εἰπῇ — Βοήθεια!

Ἐκοσι τυφεκοβολισμοὶ ἐρόφθησαν ἐν τῷ ἄμα. Ἐν τῇ λάμφει τῆς ἀστραπῆς ταύτης παρετηρήθησαν τρεῖς ἄνδρες φεύγοντες ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐκλονίσθη,

ἐσύρθη στιγμὴν τινα εἰς τὸ μῆκος τοῦ πρᾶνου, ἐλπίζων νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ φραγμοῦ. Ἐτρέξαν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ δὲν ἦτον ὁ ὀδηγός· τὸν ἤρωτησαν, χωρὶς ὁμῶς νὰ ἀποκριθῇ στρατιώτης τις τοῦ διεπέρασε τὸν βραχίονα διὰ τῆς λόγχης διὰ νὰ ἴδῃ ἂν πραγματικῶς ἦτο κενός· ἦτο τῶνόντι.

Τότε πλέον ὁ Μαρσῶ ἐγένετο ὀδηγός. Ἡ σπουδὴ ἦν ἕκαμε τῆς στατιστικῆς τῷ ἄρτιε τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ ἀποπλανηθῶσι. Τῷ ὄντι, μετὰ ὁδοιπορίαν ἐνὸς τετάρτου, παρετήρησαν τὴν μελανὴν τοῦ δάσου ἐκτασιν. Ἐκεῖ, κατὰ τὴν ἀγγελίαν τῶν δημοκρατῶν ἦν ἐδέχθησαν, ὥφειλον νὰ συναχθῶσιν, ὅπως ἀκούσῃ τὴν λειτουργίαν, οἱ κάτοικοι τινῶν χωρίων καὶ τὰ λείψανα πολλῶν στρατῶν, δεκακοτῶ χιλιάδες ὡς ἔγγιστα.

Οἱ δύο στρατηγοὶ διήρσαν τὸν μικρὸν τῶν στρατῶν εἰς πολλὰ σώματα, ἐπὶ διαταγῇ νὰ περικυκλώσῃ τὸ χωρίον καὶ νὰ διευθυνθῶσι δι' ὅλων τῶν ὁδῶν, ὧν πέρας ἦτο τὸ κέντρον τοῦ χωρίου· ὑπελόγησαν ὅτι ἡμίσεια ὦρα ἐξήκει ὅπως λάβῃσι τὰ ἀνομβρίας θέσει. Οὐλαμός τις ἔσθη εἰς τὴν ὁδὸν ἣτις εὐρίσκειτο ἔμπροσθέν του· οἱ ἕτεροι ἐξετάθησαν κυκλῶν ἐπὶ τῶν περιούγων· ἤκουον εἰσέτι τὸν ἔρρυθμον κρότον τῶν βημάτων των, ὅστις βαθμηδὸν ἠλαττοῦτο· ἀκολουθῶς ἔπαυεν ὅλος διάλου καὶ ἡ σιωπὴ ἐβασίλευσε. Ἡ ἡμίσεια ὦρα ἦτις προηγείται τῆς μάχης διαβαίνει ταχέως. Μόλις ὁ στρατιώτης ἔχει τὸν καιρὸν νὰ ἴδῃ ἂν τὸ ὄπλον του εἶναι ἕτοιμον καὶ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν συστρατιώτην του — ἔχω εἴκοσιν ἢ τριάκοντα φράγκα εἰς τὴν γωνίαν τοῦ σάκκου μου· ἂν ἀποθάνω, θὰ τὰ στείλῃς εἰς τὴν μητέρα μου.

Ἡ λ ἐξίς ἐ μ π ρ ὀ ς ! ἀντήχησε καὶ ἕκαστος ἐρρίγησεν ὡς νὰ μὴν τὴν ἐπιρμιενε.

Καθ' ὅσον ἐπροχώρου, ἐπεραίνετο ἡ τριόδος ἣτις ἐσχημάτιζε τὸ κέντρον τοῦ δάσου· ὅπερ ἦτο παρωτισμένον· πλησιάζοντες, διέκριναν πυρσοὺς λάμποντας· πάραυτα τὰ ἀντικείμενα κατέστησαν μάλλον εὐδιάκριτα, καὶ θέαμα οὐτινος οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶχεν ἰδέαν παρέστη εἰς τὴν ὄψιν των.

Ἐπὶ βωμοῦ ἀπειροκάλως παρισταμένου ἐκ τινῶν λίθων συσσωρευμένων, ὁ Ἱερεὺς τῆς ἀγίας Μαρίας τοῦ Ῥεῖ ἐλειτούργει, γέροντες περιστοιχοῦν τὸν βωμὸν πυρσοῦς ἀνά χεῖρας ἔχοντες, καὶ περίξ γυναικες καὶ παιδιά ἐδέοντο γονυκλινεῖς. Μεταξὺ τῶν δημοκρατῶν καὶ τοῦ στίφους τούτου, τοῖχος ἐξ ἀνθρώπων παρετίθετο, καὶ ἐπὶ μετώπου στενωπέρου, παρίστα τὸ αὐτὸ σχέδιον τῆς μάχης διὰ τὴν ἀμυναν καὶ τὴν προσβολήν. Προφανὲς ἦτο ὅτι προαιδοποιήθησαν, ἀπὸ μάλιστα δὲν ἀνεγνώρισαν εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τὸν δραπετήν ὀδηγόν.

Οἱ χωρικοὶ δὲν ἐπιρμιενον νὰ τοὺς προσβάλλωσι, εἶχον διασκορπίσει ἀκροβολιστάς τινας ἐκτὸς τοῦ δάσου, καὶ ἤρξαντο πυροβολεῖν· οἱ δημοκράται ἐπροχώρησαν τὸ ὄπλον εἰς τὸν βραχίονα ἔχοντες, χωρὶς νὰ ρίψωσι βολήν, χωρὶς ν' ἀποκριθῶσιν εἰς

τὸ ἐπανελημμένον πῦρ τῶν ἐχθρῶν των, χωρὶς νὰ προφέρωσιν ἄλλας λέξεις, μεθ' ἑκάστην ἐκπυροσκόπτῃσιν, ἐκτὸς τῶν — Πυκνώσατε ζυγούς ! πυκνώσατε ζυγούς !

Ὁ Ἱερεὺς δὲν ἐτελειώσε τὴν λειτουργίαν του ἀλλ' ἐξηκολούθει· τὸ ἀκροκτήριόν του ἐφάνετο ξένον τοῦ συμβαινόντος καὶ ἔμενε γονυκλινεῖς· οἱ δὲ δημοκράται στρατιώται ἐπροχώρουσαν πάντοτε καὶ ὅτε ἦσαν εἰς τριάκοντα πόδας ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν των, ὁ πρῶτος ζυγὸς ἐγονυπέτησε, τρεῖς δὲ σειραὶ τουφεκίων κατέπεσαν ὡς οἱ ἀστάχεις οὗς ὁ ἄνεμος κάμπτει. Ὁ πυροβολισμὸς ἐξεβράχη, καὶ εἶδαν νὰ φωτίζωνται οἱ ζυγοὶ τῶν χωρικῶν καὶ σπαῖραι δέ τινες διαβαίνουσαι διὰ μέσου, ἐφθασαν μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ βωμοῦ καὶ ἐφόνευσαν γυναῖκας καὶ παιδιά· τότε ὑπῆρξεν, εἰς τὸ πλῆθος τοῦτο, στιγμὴ κραυγῶν καὶ θορύβων. Ὁ Ἱερεὺς ὑψώσε τὸν σταυρὸν, αἱ κεφαλαὶ ἐκλίθησαν, καὶ τὸ πᾶν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἡσυχίαν.

Οἱ δημοκράται καὶ δεύτερον ἐπυροβόλησαν εἰς δέκα βήματα, μετὰ τοσαύτης γαλήνης ὡς εἰς ἐπιθεώρησιν, μετὰ τοσοῦτης ἀκρίβειας ὡς ἔμπροσθεν σκοποῦ· οἱ χωρικοὶ ἀνταπεκρίθησαν, ἔπειτα ἀμφοτέροι δὲν ἔλαβον τὸν καιρὸν νὰ πληρώσωσιν ἐκ νέου τὰ ὄπλα των, διότι ἦλθεν ἡ σειρά τῆς λόγχης, καὶ κατὰ τοῦτο ὑπερεῖχον οἱ δημοκράται ὄντες κανονικῶς ὠπλισμένοι· ὁ Ἱερεὺς ἐξηκολούθει νὰ λειτουργῇ.

Οἱ χωρικοὶ ὑπεχώρου, ὀλόκληροι σειραὶ ἐπιπτον ἀνευ ἐτέρου θορύβου ἢ τῶν ἄρῶν· ὁ Ἱερεὺς τὸ παρετήρησε καὶ δι' ἐνὸς νεύματός του οἱ πυρσοὶ ἐσβέσθησαν, καὶ ἡ μάχη ἐπέστρεψεν ἐν τῷ σκότει. Ἦτο πλέον σκηνὴ θορύβου καὶ σφαγῆς, καθ' ἣν ἕκαστος ἐκτόπα μετὰ λύσσης χωρὶς νὰ βλέπῃ, καὶ ἀπέθνησκε χωρὶς νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν, συγχώρησιν ἦν δὲν παραχωροῦσι ποτὲ εἰς τὸν ζητούντα καὶ εἰς τοιαύτην γλώσσαν. Ἐν τούτοις αἱ λέξεις αὐταὶ· χάριν ! χάριν ! προεφέρθησαν διὰ φωνῆς σπαρρακτικῆς εἰς τὰ γόνατα τοῦ Μαρσῶ, ὅστις ἔμελλε νὰ κυπήτῃ.

Ἦτο παιδίον χωρικόν, παιδίον ἀοπλον, ὅπερ ἐζήτηε νὰ ἐξέλθῃ τῆς φρικώδους ταύτης συμπλοκῆς.

— Χάριν ! χάριν ! ἔλεγε, σῶσον με ! ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ἐν ὀνόματι τῆς μητρός σου !

Ὁ στρατηγός· ὁ ἔσειρε βήματά τινα ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ὅπως τὸ ἀποσπάσῃ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν στρατιωτῶν του, ἀλλὰ ἐντὸς ὀλίγου ἠναγκάσθη νὰ σταθῇ· ὁ νεανίας εἶχε λειποθυμήσει. Ὁ πλεονασμὸς ἐκεῖνος τῆς φρίκης τὸν ἐξέπληξεν ἐκ μέρους στρατιώτου, ὅστις ἂν δὲν ἐπροθυμοποιήθη νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἤνοιξε τὸ ἐνδυμὰ του διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως· καὶ ἦτο γυνή.

Δὲν εἶχον οὔτε στιγμὴν νὰ χάνωσι· αἱ διαταγαὶ τῆς συνελεύσεως ἦσαν ὀρισμένα· πᾶς χωρικός συλληφθεὶς ἔνοπλος ἢ ἀποτελῶν μέλος σινεδριάσεως, ὅτι δήποτε καὶ ἂν ἦτο τὸ φύλλον ἢ ἡ ἡλικία του, ὥφειλε νὰ ἀποθάνῃ ἐπὶ τῆς λαιμητόμου· ἐκάθησε λοιπὸν τὴν νεάνίδα ἐπὶ τοὺς πόδας δένδρου, καὶ

ἔτρεξεν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Μεταξὺ τῶν νεκρῶν διέκρινε νέον ἀξιωματικὸν δημοκράτην, οὕτινος τὸ ἀνάστημα τῷ ἐφάνη σχεδὸν ὅμοιον τῷ τῆς ἀγνώστου· τοῦ ἤρπασε ταχέως τὴν στολὴν καὶ τὸν πῖλον του καὶ ἐπανήλθε πλησίον τῆς. Ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς τὴν ἐξέσυρε πάραυτα τῆς λειποθυμίας τῆς.

Ἠάτερ μου! Ἠάτερ μου! ὑπῆρξαν αἱ πρῶται λέξεις τῆς· ἔπειτα ἠγέρθη καὶ ἐστήριξε τὰς χεῖρας τῆς ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, ὡς διὰ νὰ συγκεντρώσῃ ἐν αὐτῷ τὰς ἰδέας τῆς. ὦ! εἶναι φρικῶδες! ἤμην μετ' αὐτοῦ, τὸν ἐγκατέλειψα. Ἠάτερ μου, θὰ ἀπέθανε!

— Νέα μου Κυρία, Δεσποσύνη Λευκή, εἶπε κεφαλὴ τις ἧτις ἐφάνη πάραυτα ὀπισθιν τοῦ δένδρου, ὁ Μαρκεσίος Βωλιὸς ζῆ, ἐτώθη. Ζήτησαν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασιλεία!

Ὁ εἰπὼν τὰς λέξεις ταύτας ἐχάθη ὡς σικιά· ἀλλ' ἐν τούτοις, καὶ ὄχι τόσον ταχέως ὥστε ὁ Μαρσῶ νὰ μὴν ἀναγνωρίσῃ τὸν χωρικὸν τοῦ Σαινκρεπίνου.

— Τινουὺ, Τινουὺ! ἀνέκραξεν ἡ νεανὺς ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν χωρικόν.

— Σιωπή! μίξ λέξις δύναται νὰ σᾶς προδώσῃ, καὶ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ σὲ σώσω ἐγώ! ἐνδύσου τὸ φόρεμα τοῦτο καὶ τὸν πῖλον καὶ περίμενε ἐδῶ.

Ἐπανήλθεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, διέταξε τοὺς στρατιῶτας νὰ ἀποσυρθῶσιν ἐπὶ τοῦ Χολέτου, ἀρῆκεν εἰς τὸν συνάρχοντά του τὴν διοίκησιν τοῦ στίφους καὶ ἐπέστρεψε πλησίον τῆς νεᾶς χωρικῆς.

Τὴν εὖρε ἔτοιμον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἀμφότεροι διευθύνθησαν πρὸς τι εἶδος δημοσίου ὁδοῦ ἧτις διαπερᾶ τὴν Ῥωμανίαν, ἐνθα ὁ ὑπρέτης τοῦ Μαρσῶ τὸν ἐπερίμενε ἀνά χεῖρας κράτων τοὺς χαλινούς ἱππῶν οὔτινες διὰ τὸ δύσβατον τοῦ τόπου δὲν ἠδύνατον νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ χωρίου. Ἐκεῖ ἡ ἀμμηχανία του ἐδιπλασιάσθη· ἐφοβέτο μήπως ἡ νεᾶ σύντροφος του δὲν ἤξευρε νὰ ἱππεύῃ καὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ βαδίσῃ· ἀλλ' εὐθὺς τὸν παρηγόρησε ἐκτελοῦσα τὰ διάφορα κινήματα μὲ ὀλιγοτέραν μὲν ἰσχύν, μὲ τὴν αὐτὴν ὀρμῆν χάρην τοῦ κρατίστου ἱππέως· εἶδε τὴν ἐκπληξίν τοῦ Μαρσῶ καὶ ὑπεμειδίασε.

— Ὀλιγώτερον θὰ ἐκπληγθῆτε, τῷ εἶπε, ὅταν θὰ μὲ γνωρίσετε. Θέλετε εἶδει κατὰ ποίαν συνέχειαν περιστάσεων τὰ ἀνδρικά γυμνάσια ἐγένοντό μοι οἰκεία· ἔχετε τὴν φυσιογνωμίαν τόσον ἀγαθὴν, ὥστε θὰ σᾶς εἰπῶ ἅπαντα τὰ συμβάντα τοῦ βου μου, τοῦ τόσον νέου καὶ τόσον τυραννοσθέντος.

— Ναί, ναί· ἀλλ' ἀργότερα, εἶπεν ὁ Μαρσῶ· θὰ ἔχωμεν τὸν καιρὸν διότι εἰσθε δεσμῶτίς μου καὶ χάριν μου, καὶ χάριν ὑμῶν δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν. Ἢδῃ τὸ ἀναγκαῖον ἡ μὲν εἶναι νὰ φθάσωμεν τὸ Χολλέτον τὸ ταχύτερον· οὕτω λοιπὸν ἐνισχύθητε ἐπὶ τοῦ ἐριππίου σας καὶ καλπάζωμεν, ἱππῶτα μου!

— Καλπάζωμεν! ἐπανέλαβεν· καὶ μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας εἰσῆρχοντο εἰς Χολλέτον. Ὁ

ἀρχιστράτηγος εὐρίσκειτο εἰς τὴν δημοκράτην. Ὁ Μαρσῶ ἀνέβη, ἀφίνων εἰς τὴν θύραν τὸν ὑπρέτην καὶ τὴν δεσμῶτίδα. Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἔδωκε λόγον τῆς ἀποστολῆς του, καὶ ἐπανήλθε μετὰ τῆς μικρᾶς του συνοδίας, νὰ ζητήσῃ κατ'ἀλλοῦμα εἰς τὸ νοδοχεῖον τῶν Ε s ε ρ α κ ὶ τ ω ν, ἐπιγραφὴν ἧτις ἀντικατέστησε ἐπὶ τοῦ παραστήμου τὰς λέξεις· Τ ῶ ἀ γ ῖ ω Ν ι κ ο λ ᾶ φ.

Ὁ Μαρσῶ ἐνοίκιασε δύο δωμάτια· ὠδήγησε τὴν νεανίδα εἰς τὸ ἐν ἐξ' αὐτῶν, τὴν προσεκάλεσε νὰ ῥιφθῇ ὡς ἦτον ἐνδυμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς διὰ νὰ λάβῃ μικρὰν ἀνάπαυσιν ἧς ἀναμφιβόλως εἶχε μεγάλην ἀνάγκην μετὰ τὴν φρικτὴν νύκτα ἣν πρὸ μικροῦ ἐπέρασε, αὐτὸς δὲ ἐκλείσθη εἰς τὸ ἰδικόν του· διότι ἦδη εἶχε τὴν εὐθύνην μιᾶς ὑπάρξεως, καὶ ἔπρεπε νὰ συλλογίζηται τὸν τρόπον τῆς διατηρήσεώς τῆς.

Ἡ Λευκὴ καὶ αὐτὴ ὡσαύτως εἶχε νὰ ὁμοιοπολήσῃ τὸν πατέρα πρῶτον, ἀκολουθῶν τὸν νέον ἐκείνον δημοκράτην στρατηγὸν τὸν ἔχοντα τόσον ἰλαρὰν τὴν φωνὴν καὶ τὴν μορφήν. Πάντα ταῦτα τῇ ἐφάνιντο ὄνειρον. Ἐβάδιζε διὰ νὰ πληροφορηθῇ ὅτι τῶντι ἐγρηγόρει, ἐσταμάτει ἐμπροσθεν καθρέπτου διὰ νὰ καταπεισθῇ ὅτι τῷ ὄντι ἦτον αὐτὴ, ἔπειτα ἐκλαίει συλλογιζομένη τὴν ἐγκαταλείψιν ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου, θανάτου ἐπὶ λαίμητόμου, οὔτε κἂν τῇ ἐπῆλθε· ὁ Μαρσῶ εἶχεν εἰπεῖ διὰ τῆς ἰλαρᾶς του φωνῆς· — Θὰ σὲ σώσω.

Ἐπειτα διατί, ἐνῶ χθὲς ἐγεννήθη, νὰ τὴν θανάτωσι; Ἐνῶ ὠραία ἦτο καὶ ἀνυπεράσπιστος, διατί οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐζήτουν τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ αἷμα τῆς; Μόλις ἠδύνατο ἡ ἰδία νὰ πιστεύσῃ ὅτι διέτρεξε κίνδυνον. Ὁ πατὴρ τῆς τούναντιον, ἀρχηγὸς Βανθεανος, ἐφάνευε, καὶ δυνατὸν νὰ φονευθῇ· ἀλλ' αὐτὴ, αὐτὴ, δυστυχῆς νεανίς, μόλις ἐξελθοῦσα τῆς παιδικῆς ἡλικίας. ἰ . . ὦ! μακρὰν ἦτο τοῦ νὰ πιστεύσῃ μελαγχολικοῦς οἰωνοῦς, ἡ ζωὴ ἦτο ὠραία καὶ φαειρὰ, τὸ μέλλον ἄπειρον· ὁ πόλεμος θὰ ἐτελείωνε, τὸ ἦδη κενὸν μέγαρον θὰ ἐβλεπεν ἐπιανερχομένους τοὺς κατοίκους του. Ἠμέραν τινα εἰς νέος ἀπυθνηκῶς θὰ ἐζήτηε εἰς αὐτὸ φιλοξενίαν, ἤθελεν ἔχει ἡλικίαν ἕως εἰκοσιπέντε ἐτῶν, φωνὴν ἰλαρὰν, κόμην ξαθὴν, ἐνδυμα στρατηγού, ἤθελε μίμνει πολλὸν καιρὸν. Ὀνειροπόλει, ὄνειροπόλει δυστυχῆς λευκὴ!

Ἰπάρχει ἡλικία τῆς νεότητος καθ' ἣν ἡ δυστυχία εἶναι τόσον ζῆνη εἰς τὴν ὑπαρξίν, ὥστε φαίνεται ὅτι ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξοικειωθῇ μετ' αὐτῆς· ὅσον μελαγχολικὴ καὶ ἂν ἦναι ἰδέα τις, περατοῦται διὰ μειδιάματος. Καὶ τοῦτο διότι βλέπousι τὴν ζωὴν ἀπ' ἐνὸς μέρους τοῦ ὀρίζοντος· διότι τὸ παρελθὸν δὲν ἔλαβεν εἰσέτι τὸν καιρὸν νὰ κάμῃ ἀμφίβολον τὸ μέλλον.

Ὁ Μαρσῶ ὄνειροπόλει ὡσαύτως, ἀλλ' αὐτὸς ἐβλεπεν ἦδη ἐντὸς τῆς ζωῆς· ἐγνωρίζε τὰ πολιτικὰ μίτη τοῦ καιροῦ· ἤξευρε τὰς περιπετείας ἐπαναστάσεως, ἐζήτηε τρόπον διὰ νὰ σώσῃ τὴν Λευκὴν ἧτις ἐκοιμᾶτο εἰς μόνος τῷ παρίστατο εἰς τὸ πνεῦμα του· νὰ τὴν συνοδεύσῃ ὁ ἴδιος εἰς Νάντην ἔνθα κα-

τώκει ἡ οἰκογένειά του. Πρὸ τριῶν ἐτῶν δὲν εἶχεν ἰδεῖ οὔτε τὴν μητέρα οὔτε τὴν ἀδελφὴν του, καὶ εὐρισκόμενος λεύγας τινὰς ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης, θὰ ἐφαίνετο φυσικωτάτη ἡ αἰτίαις ἀδείας παρὰ τοῦ ἀρχιστρατήγου· εἰς τὴν ιδεάν ταύτην ἔστη. Ἡ ἡμέρα ἤρξατο νὰ ὑποσώτη, ἐπορεύθη εἰς τὸν στρατηγὸν Οὐσεστερμάννον, ὅτι ἐζήτηε τῷ παρεχωρήθη ἄνευ δυσκολίας· ἐζήτησε δὲ καὶ κατώρθωσε νὰ τῷ ἐπιδοθῇ τῇ ἰδίᾳ στιγμῇ, μὴ πιστεύων ὅτι ἡ Λευκὴ θὰ δυνήθη νὰ ἀναχωρήσῃ ἀργότερα· ἀλλ' ἦτο ἀνάγκη ἡ ἀδεια αὕτη νὰ φέρῃ δευτέραν ὑπογραφήν, τὴν τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ λαοῦ Δελμάρ.

Εἰσερχόμενος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, συνάντησε τὸν στρατηγὸν Δουμᾶ, ὅστις τὸν ἐζήτηε. Οἱ δύο φίλοι δὲν εἶχον ὀστικὰ ἀναμεταξύ των· παράταλοιπὸν ἔμαθε τὰ συμβάντα ὅλα τῆς νυκτός· ἐνῶ διέτατε νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ πρόγευμα, ὁ Μαρσὼ ἀνέβη εἰς τὰ δωμάτια τῆς δεσμώτου του, ἦτις τὸν εἶχεν ἦδη ζητήσει· τῇ ἀντήγειλε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ συνάρχοντός του, ὅστις δὲν ἤγγασε νὰ παρουσιασθῇ· αἱ πρῶται τοῦ λέξις ἐπαρηγόρησαν τὴν Λευκὴν, καὶ μετὰ στιγμιαίαν συνομιλίαν δὲν ἐδοκίμαζεν ἢ τὴν ἀχώριστον ἀμυχανίαν νεάνιδος καὶ θημῆνης ἐν τῷ μέσῳ δύο ἀνδρῶν οὗς μόλις γνωρίζει.

Ἐμελλον νὰ καθήσῃ εἰς τὴν τράπεζαν ὅτε ἡ θύρα ἠνεώχθη. Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ Δελμάρ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

Μόλις ἐλάβομεν καιρὸν, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας ταύτης, νὰ εἴπωμεν μίαν λέξιν περὶ τοῦ νέου τούτου προσώπου.

Ἦτον ἐκ τῶν ἀνθρώπων οὗς ὁ Ῥοβεσπιέρρος μετεχειρίζετο ὡς βραχίυνα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἰδικοῦ του· οἵτινες ἐνόμιζον ὅτι ἐνόησαν τὸ περὶ ἀναμορφώσεως σύστημά του, διότι τοῖς εἶπε. Πρέπει νὰ ἀναμορφώσωμεν· καὶ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὑποίων ἢ λαμητόμος ἦτο μᾶλλον ἐνεργὸς ἢ νοήμων.

Ἡ ἀπαισία αὕτη ἐμφάνησις ἔκαμε τὴν Λευκὴν νὰ ῥιγησῇ, πρὶν μάλιστα μάθει τίς ἦτο.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν εἰς τὸν Μαρσὼ, θέλεις ἀπὸ τώρα νὰ μᾶς ἀφήσης, συμπολιτα στρατηγέ, ἀλλ' ἐφέρθης τόσον καλῶς τὴν νύκτα ταύτην ὥστε δὲν ἔχω τι νὰ σοὶ ἀποποιηθῶ· ἐν τούτοις σὲ ἐπιπλήττω ὀλίγον ὅτι τάχα ἄφρασε τὸν μαρκέσιον Δε Βωλιὸν νὰ διαφύγῃ· ὑπεσχέθη εἰς τὴν συνέλευσιν νὰ τῇ ἀποστειλῶ τὴν κεφαλὴν του.

Ἡ Λευκὴ ἦτον ὀρθία, ὡχρὰ καὶ ψυχρὰ ὡς ἀγαλμα ἐκ τοῦ τρόμου. Ὁ Μαρσὼ ἄνευ ἐπιτηδεύσεως ἔστη ἔμπροσθέν της.

— Ἄλλ' ἡ ἀναβολὴ δὲν εἶναι ἀπώλεια, ἐξηκολούθησε, οἱ ἰχνηταὶ κύνες οἱ δημοκράται ἔχουσι καλὴν ῥίνα καὶ καλοὺς ὀδόντας, καὶ ἀκολουθοῦμεν τὰ ἔγνη του. Ἰδοὺ ἡ ἀδεια, ἐπρόσθεσεν, εἶναι ἐν τάξει, θὰ ἀναχωρήσης ὅταν θελήσης· ἀλλὰ, πρὶν τούτου θὰ σοὶ ζητήσω τὸ πρόγευμα· δὲν θέλω νὰ ἀποχωρισθῶ ἀπὸ νεναῖον ὡς σὲ χωρὶς νὰ πῶ εἰς ὑγείαν τῆς δουλοκρατίας καὶ εἰς τὴν ἐξολόθρευσιν τῶν λησῶν.

Εἰς τὴν θέσιν ἐν ἣ ἐβρίσκοντο οἱ δύο στρατηγοί, ἡ ἔνδειξις αὕτη τῆς ὑπολήψεως ἦτον εὐάρεστος ὡπα-

ποῦν· ἡ Λευκὴ εἶχε καθίσει καὶ ἐπανάλαβεν εὐψυχίαν τινά. Ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἡ νεᾶνις διὰ νὰ μὴν εὐρεθῇ κατὰ πρόσωπον μετὰ τοῦ Δελμάρ, ὑπεχρεώθη νὰ καθήσῃ εἰς τὰ πλάγιά του. Ἐκάθησε ὅμως ἀρκετὰ μακρὰν ὥστε νὰ μὴ τὸν ἐγγίσῃ, καὶ ἐπαρηγόρηθη βαθμηδὸν, ἐλέπυσα ὅτι ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ μᾶλλον ἐνησχολεῖτο εἰς τὸ πρόγευμα ἢ εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας μεθ' ὧν συνήθεις, ἐν τούτοις κατὰ καιροὺς μία ἢ δύο λέξεις αἰματώδεις ἐπιπτον τῶν χειλέων του καὶ ἔκαινον νὰ τρέμωσιν αἱ ἴνες τῶν φλεβῶν τῆς νεάνιδος· ἀλλ' ἐξ ἄλλου μέρους, οὐδεὶς προφανῆς κίνδυνος ἐφαίνετο ὅτι ὑπῆρχε κατ' αὐτῆς· οἱ στρατιγοὶ ἤλιπζον ὅτι ἤθελε φύγει χωρὶς νὰ τῇ ἀπευθίνη οὔτε λέξιν· ἢ ἐπιθυμία τῆς ἀναχωρήσεως ἦτο διὰ τὸν Μαρσὼ πρόφρασις νὰ συντέμνῃ τὸ πρόγευμα, ὅπερ ἤρχιζε νὰ τελειώη, ἕκαστος ἤρχιζε νὰ ἀναπνήρῃ ἐλευθερώτερον ὅτε πυροβολισμὸς ὄπλων ἠκούσθη εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως, κειμένην ἀντικρὺ τοῦ ξενοδοχείου. Οἱ στρατηγοὶ ἐπήδησαν εἰς τὰ ὄπλα των, ἅτινα εἶχον καταθέσει πλησίον των. Ὁ Δελμάρ τοὺς ἐσταμάτησε.

— Καλῶς, ἀνδρεῖοι μου! εἶπε γελῶν καὶ κινῶν τὸ ἐδῶλίον του, καλῶς, χαίρομαι ἐλέπων ὑμᾶς ἐτοιμοὺς εἰς πάντα· ἀλλὰ καθήσατε εἰς τὴν τράπεζαν· σεῖς δὲν ἐμπλέκεσθε εἰς τοῦτο.

— Τί δηλοῖ ὁ κρότος οὗτος; εἶπεν ὁ Μαρσὼ.

— Οὐδὲν, ἐπανάλαβεν ὁ Δελμάρ, πυροβολοῦσι τοὺς δεσμώτας τῆς νυκτός ταύτης.

Ἡ Λευκὴ ἀνέπεμψε κραυγὴν τρόμου.

— ὦ! τοὺς δυστυχεῖς! ἀνέκραξε.

Ὁ Δελμάρ ἐναπέθεσε τὸ ποτήριόν του, ὅπερ ἔμαλλε νὰ φέρῃ εἰς τὰ χεῖλη του, καὶ ἐγράφη βραδέως πρὸς αὐτήν.

— Ἄ! ἰδοὺ τὸ νόστιμον, εἶπε· ἂν πλέον ἤρχισαν οἱ στρατιῶται νὰ τρέμωσιν ὡς γυναῖκες, δὲν μᾶς μένει ἄλλο ἢ νὰ τὰς ἐνδύσωμεν ὡς γυναικας. Εἶναι ἀληθές ὅτι εἶσαι πολὺ ἰεός, ἐπρόσθεσε λαμξάνων τὰς χεῖράς της καὶ παρατρῶν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτί· ἀλλὰ θὰ συνειθίσῃς.

— ὦ! ποτέ! ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ πόσον κινδυνῶδες εἰς αὐτὴν ἦτο νὰ φανερώη τὰ αἰσθημάτά της ἔμπροσθεν τοιοῦτου μάρτυρος· ποτέ δὲν θὰ συνειθίσω εἰς τοιαυτὰς ὀμότητες.

— Παιδί, ἀπεκρίθη ὁ Δελμάρ, ἀφίνων τὰς χεῖράς της, νομίζεις ὅτι θὰ δυνηθῶσι νὰ ἀναμορφώσωσιν ἐν ἔθνος χωρὶς νὰ χύσωσι μέρος τοῦ αἱματός του, χωρὶς νὰ κολάσωσι τὰς φατρίες, χωρὶς νὰ σήσωσι λαμητόμοις! Εἶδες ποτέ ἐπανάστασιν νὰ διαβιβάξῃ εἰς τὸν λαὸν τὴν σταθμὴν τῆς ἰσότητος χωρὶς νὰ ῥίπτῃ κεφαλὰς τινὰς! Δυστυχία τότε, δυστυχία εἰς τοὺς μεγάλους, διότι ἡ ῥάβδος τοῦ Ταρκυνίου τοῦς ὑπέδειξε!

Ἐσιώπησε στιγμὴν τινα ἔπειτα ἐξηκολούθησε.

— Ἄλλως, τί ἐστὶ θάνατος! Ἴπνος χωρὶς ὄνειρον, χωρὶς ἐγερσιν. Τί δ' αἶμα; Ἰγρὸν ἐρυθροῦν σχεδὸν ὅμοιον τῷ περιεχομένῳ τῇ φιάλῃ ταύτῃ, καὶ ὅπερ δὲν παράγει ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἡμῶν ἢ διὰ τῆς ἰδέας ἢν τῷ ἀποδίδουσιν ὁ Σομ-

Ερέλιος; έπιεν εξ αυτού. Λοιπὸν σιωπᾶς! ἴδωμεν, δὲν κρατεῖς εἰς τὸ στόμα σου ἐπιχειρήματι φιλοσοφικόν; Εἰς τὴν θέσιν σου εἰς γιρονδίνος θὰ ἔμμενε σύντομος.

Ἡ Λευκὴ λοιπὸν ἠναγκάσθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁμιλίαν ταύτην.

— ὦ! εἶπε τρέμουσα, εἴθε πολὺ βέβαιος ὅτι ὁ Θεὸς ἔδωκε τὸ δικαίωμα τοῦ κτυπᾶν οὕτω;

— Καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς δὲν κτυπᾷ;

— Ναι, ἀλλὰ βλέπει πέραν τῆς ζωῆς, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ὅταν φονεύῃ, δὲν εἰδεύει οὔτε τί δίδει οὔτε τί ἀφαιρεῖ.

— ἔστω ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος ἢ ὄχι· ἂν τὸ σῶμα εἶναι ὕλη, πράττομεν ἐγκλημα ἀποδίδοντες ταχύτερον τῇ ὕλῃ ὅ,τι ὁ Θεὸς τῇ ἐνεχάραξε; Ἄν ψυχὴ κατοικῇ τὸ σῶμα, καὶ ἡ ψυχὴ αὕτη εἶναι ἀθάνατος, δὲν δύναμαι νὰ τὴν φονεύσω· τὸ σῶμα εἶναι ἔνδυμα ὅπερ τῇ ἀφαιρῶ, ἢ μᾶλλον φυλακὴ ἐξ ἧς τὴν ἐξάγω. Ἦδῶν, ἄκουσον μίαν συμβουλήν, διότι θέλω νὰ συμβουλευθῶ· φύλαττε τὰς φιλοσοφικὰς σου σκέψεις καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ σχολείου πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἰδίας σου ζωῆς, ἂν ποτε πέσης εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Χαρέττον ἢ Βερνάρδου Μαριγνῦ, διότι θὰ σὲ κάμωσιν οἶαν χάριν ἐγὼ ἔκαμα εἰς τοὺς στρατιώτας των. Ὅσον δὲ δι' ἐμὲ, θέλεις μεταμεληθῆ ἴσως ἐπαναλαβάνων αὐτὰ δις ἐπὶ παρουσίᾳ μου· ἐνθυμῶ τούς λόγους μου. Καὶ ἐξῆλθε.

Ἐπῆρξε στιγμήν σιωπῆς. Ὁ Μαρσῶ ἀπέθεσε τὰ ἐπιστολίᾳ του, ἅτινα εἶχεν ὀπίσει κατά τὴν διάρκειαν τῆς συνδιαλέξεως ταύτης. — ὦ! εἶπε ἀκολουθῶν αὐτὸν διὰ τοῦ δακτύλου, ποτὲ ἄνθρωπος, ἐν ἀγνοίᾳ του, δὲν ἐπλησίασε τόσον τὸν θάνατον ὡς σὺ πρὸ ὀλίγου. Λευκὴ, εἰδεύρεις ὅτι, ἂν ἐν σχῆμα, μία λέξις, τῷ ἐξέφυγον βεβαιούσα ὅτι σὲ ἀνεγνώρισε, εἰδεύρεις ὅτι θὰ τὸν ἐφόνευον;

Ἡ Λευκὴ δὲν ἤκουσε. Μία ἰδέα τὴν κατεῖχε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο διατεταγμένος νὰ καταδιώξῃ τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ δι' ὠδήγει ὁ μαρκέσιος Βωλιός.

— ὦ! Θεέ μου, ἔλεγε κρύπτουσα τὴν κεφαλὴν τῆς ἐντὸς τῶν χειρῶν... ὦ Θεέ μου! ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ὁ πατὴρ μου δυνατὸν νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῆς τίγρεως ταύτης· ὅτι, ἂν ἐγένετο δεσμῶτις κατὰ τὴν νύκτα ταύτην, ἦτο δυνατὸν ἐκεῖ, ἔμπροσθεν... Εἶναι ἀλιτήριον, λοιπὸν δὲν ὑπάρχει πλέον εὐσπλαγγνία εἰς τὸν κόσμον τοῦτον! ὦ! συγγνώμην, συγγνώμην, εἶπεν εἰς τὸν Μαρσῶ· τίς, περισσότερον ἐμοῦ ὀφείλει εἰς εἰξούρη τὸ ἐναντίον; Θεέ μου! Θεέ μου!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ὑπρέτης εἰσῆλθε καὶ ἀνήγγειλεν ὅτι οἱ ἵπποι ἦσαν ἔτοιμοι.

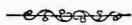
— Ἀναχωρήσωμεν, ἐν ὀνόματι τοῦ οὐρανοῦ, ἀναχωρήσωμεν! ὑπάρχει αἷμα εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν ἣν ἔδῶ ἀναπνέομεν.

— Ἀναχωρήσωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Μαρσῶ. Καὶ οἱ τρεῖς κατέβησαν τὴν ἰδίαν στιγμήν.

(ἀκολουθεῖ).

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ.

(Ἐκ τῶν τοῦ *Magasin Pittoresque*.)

Οἱ παρπλέοντες τὴν Οὐβὴν (*Wye*) παρετήρησαν, ἀναμφιβόλως, τὸν ὑψηλὸν λόφον, ἐφ' οὗ ἐκτείνεται τὸ χωρίον Σελλάκ. Ἡ ἀπὸ τοὺς λειμῶνας πρὸς τὸ χωρίον τοῦτο ἄγουσα ἀτραπὸς εἶναι τόσον ἀπτόμομος, ὥστε φαίνεται πρὸς τὰ νέφη εὐθυνομένη, καὶ ὁ τοῦ χωρίου διδάσκαλος ὠνόμασεν αὐτὴν, *Κλίμακα τοῦ Ἰακώβ*. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς δὲ τοῦ βουνοῦ φαίνεται ἡ ἐκκλησία χρυσιμεύουσα μακρόθεν ὡς ὀδηγὸς εἰς τοὺς ἀποπλανηθέντας περιηγητάς· περίεξ ταύτης συναρμολογοῦνται τὰ οἰκήματα τῶν κατοίκων, ἰδρυμένα ἐπὶ κλιματοειδῶν ἐξεχουσῶν ἐπιπεδώσεων τοῦ χλοεροῦ λόφου, ὡς φωλαὶ ἐπὶ τῶν κλώνων κέδρου προσιωνίου.

Εἰς τοὺς πρόποδας καὶ οὐ μακρὰν τῆς *Κλίμακος τοῦ Ἰακώβ* παρουσιάζονται δύο μικρὰ ἐπαύλεις, κεχωρισμέναι διὰ φραγμῶν ἐκ χαμαϊακτῶν, καὶ ὧν τὰ ἐδάφη ἐκτείνονται μέχρι τῆς Οὐβῆς· βλέπων τις τὰς ὁμοίας αὐτῶν ἀχυρῶνους στέγας, τὰ ἀπαράλλακτα παράθυρα καὶ τοὺς τῆς αὐτῆς χροιάς τοίχους, ἤθελε καλέσει αὐτὰς ἀδελφάς, τὴν αὐτὴν ἡμέραν γεννηθείσας καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄρασματος ἐνδυθείσας.

Ἀμφότεραι, πραγματικῶς, ἐκτίσθησαν τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὑπὸ τοῦ Ἰωνῆ καὶ ὑπὸ τοῦ Τόμ τῶν Βάσχαμ. Οὐδεὶς μάλιστα κατ' ἀρχὰς φραγμὸς ἐχώριζεν αὐτάς, οὔσης ἐλευθέρως τῆς κοινωνίας μεταξὺ τῶν δύο οἰκιῶν, ὡς καὶ μεταξὺ τῶν καρδιῶν τῶν δύο ἀδελφῶν· πλὴν ἡ γειτνίασις δὲν ἤργησε νὰ τοῖς προξενήσῃ φιλονεικίας, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἀρχεται ἡ διήγησις ἡμῶν, οἱ Βάσχαμ πρὸ πολλοῦ χρόνου δὲν εἶχον ἰδεῖ ἀλλήλους.

Ἰσως μάλιστα εἶχε παύσει καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη· διότι αἱ καρδίαι, αἵτινες χωρίζονται δυσηρεσθημέναι, τραχύνονται εἰς τὴν σιωπὴν. Ὁ ἄνθρωπος πληροὶ διὰ μορφῶν καὶ ἀντεγχιλίσεων τὸ ὑπὸ ἀναχωρησάσης τινος στοργῆς ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἐγκαταλειφθὲν κενόν, διὰ νὰ ἐκανοποιήσῃ τρόπον τινὰ τὴν ἀγαπήσασαν καρδίαν του, νομίζει δίκαιον νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ἀγάπην διὰ τοῦ μίσους.

Οὐδεὶς ἐν τούτοις τῶν δύο ἀδελφῶν ἐρπυζέρωσε τὴν ἀφορμὴν τῆς συγχύσεώς των. Ἦν δ' αὕτη ἀσήμαντός τις διαφωνία, παρονξινθεῖσα ὑπὸ τῆς μνησικαχίας, καὶ ἐπειτὰ ὑπὸ τῶν μίμψων ὅσας ἀμφοτέροι προσῆψαν τῷ ἑτέρῳ. Ὅτε δὲ μετὰ τινος ἡμέρας ἐδοκίμασαν ἄλλοι νὰ διαλλάξωσιν αὐτοὺς ἢ σύγχυσις ἐγένετο φανερὰ πλέον ῥῆξις. Πρὸς ἐπιμετρον δὲ τοῦ *κακοῦ*, μὴ δυνθθέντες νὰ συμφωνήσωσιν εἰς τὸ μέρισμα γηπέδου τινός· ἦλθον εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον, ὅπου ὁ εἰρηνοδικὸς ἐκάνονισε γὰ δικαίωματα ἐκάστου κατὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου, καὶ ἀπέπεμψεν αὐτοὺς παραγγείλας τὴν ὁμόνοιαν· ἀλλ' ἀμφοτέροι ἐπανῆλθον ἐκ τοῦ δικαστηρίου μάλ-